

4.000.000 d'aturats

vaga general!!!!

nº 96 maig 09 - donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	ZP anuncia títols per mestresses de casa	
Pàgines centrals :	pàg 9-12	Moviments:	pàg 7 i 16
4 milions d'aturats. Cal la vaga general		Cimera de l'aigua a Istanbul	
Economia	pàg 4-6	Internacional:	pàg 13-20
Liberalisme o proteccionisme?		Obama i G20, Somàlia, Turquia, Entrevista a Ilan	
Sindical:	pàg 6-7	Pappé: Israel i Palestina. Ha mort Jorge (de Zanón)	
Nuls els acomiadaments de CGT a l'ERO de SEAT 2005. Obrers francesos prenen d'ostatges a empresaris		Suplement: Elecciones europees. LI amb Iniciativa Internacionalista	

Per la reconstrucció de la IV Internacional

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

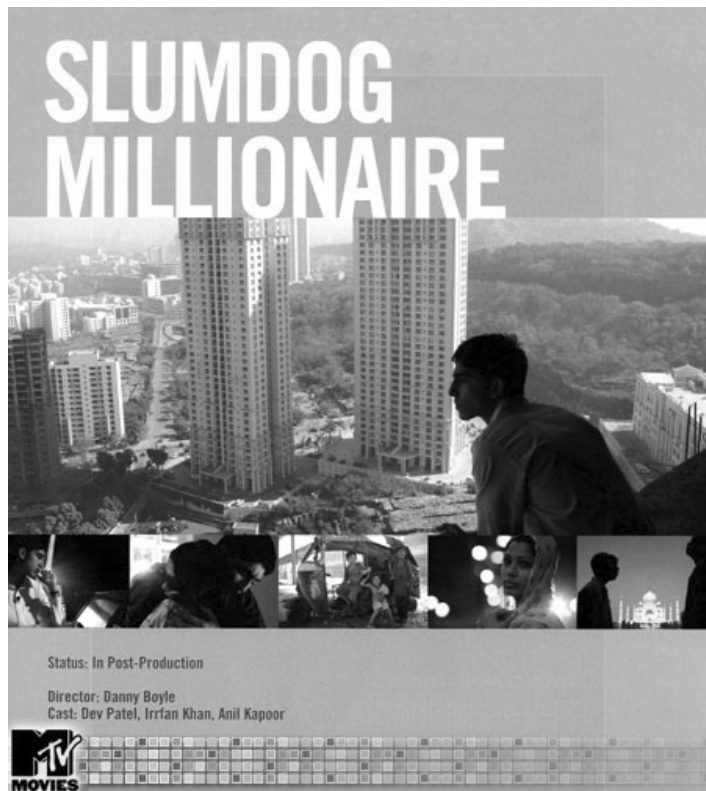
Slumdog Millionaire, del director Danny Boyle.

Hores d'ara ja tothom sap que va guanyar molts òscars en la darrera edició (la qual cosa no és garantia des res, ni que en fossin exactament 8), però potser no és tan conegut que està basada en un llibre de l'autor Vikas Swarup i que, com acostuma a repetir-se amb els llibres que es porten a la pantalla, és més complet i més profund que el film.

Som a l'Índia i un nen pobre dels suburbis de Bombai acabarà participant en un concurs televisiu del famós «Qui vol ser milionari?». Contra tot pronòstic sabrà les respostes i arribarà a la final. Per què sap les respostes? Ho explicarà a la policia acusat de frau. I nosaltres coneixerem així la seva vida, tot anant del concurs al suburbi, i d'allà al concurs. Mentre ell recorda.

No tenim unanimitat respecte a aquest film, la dualitat i els contrastos es donen a més de les imatges, en el títol i en les opinions dels espectadors.

No és una pel·lícula sobre la realitat de l'Índia, encara que pot recordar la magnífica «Ciudad de Dios» (us fem memòria: Brasil, faveles, adolescents, misèria, policia, Fernando Meirelles), de cap de les maneres li està a l'altura. Potser perquè està feta pensant en el consumidor occidental, però és vistosa i cridanera, entretinguda; potser perquè el director és de Manchester i no de Calcuta, però convenim que té al darrera una

gran tasca d'ambientació i de recerca; potser perquè els òscars sobrevaloren peces una mica manipuladores. Potser.

Si no podeu acostar-vos al cinema, llegiu-vos el llibre.

El 7 de juny estan convocades les eleccions europees. Lluita Internacionalista participa de la candidatura Iniciativa Internacionalista (I.I.), una àmplia coalició de partits revolucionaris i de l'esquerra nacionalista. Com a punts centrals de l'acord hi ha la denúncia de la política del Govern que lliura enormes sumes de diners a la banca i la patronal i carrega la crisi sobre els treballadors/es, la defensa del dret a l'autodeterminació nacional dels pobles i la resta de drets i llibertats individuals i col·lectives i la crida a la solidaritat internacionalista entre treballadors/es i pobles, amb especial esment a la lluita del poble palestí. Iniciativa Internacionalista es va presentar el passat 17 d'abril de Madrid i ho farà a Barcelona el 8 de maig.

A les passades eleccions de 2004 Lluita Internacionalista va impulsar un **r e a g r u p a m e n t** d'organitzacions, obert a militants sindicals i lluitadors per les llibertats. Calia construir l'espai que deixen a la seva esquerra la política procapitalista i monàrquica del PSOE al Govern central, o PSC-ERC-IC/EuiA al tripartit de Catalunya. Després de moltes converses, el 2004 van respondre positivament el PCPE i el MIA, amb qui vam formar la coalició «No a la Constitució Europea. Per una Europa dels treballadors i els pobles». Així doncs, entenem que I.I. és un pas més en aquest camí per la formació d'un front d'esquerres.

La voluntat manifestada per les diverses organitzacions és que I.I. no sigui només un acord per les eleccions europees i que després pugui tenir continuïtat amb iniciatives d'unitat d'acció. Cridem a treballadors/es, i joves a venir amb nosaltres, a participar en el debat per a la formació de I.I., a impulsar comitès de suport a la candidatura en centres de treball, barris i estudis.

Mentre la xifra d'aturats arriba a 4 milions i creixen les dificultats dels treballadors/es, el gran problema pel govern és com im-
p e d i r que aquestes dificultats es converteixin en ràbia i mobilització i es girin contra la seva política, una política que prioritza els beneficis de la patronal i la banca a la creació de llocs de treball.

Aquesta política per què els treballadors/es vegin com a inevitables els plans de la patronal, que no es cerqui una sortida política fent confluïr les lluites i exigint la vaga general, seria impossible sense la col·laboració directa de CCOO i UGT. És gravíssim que la pràctica totalitat d'acomiadaments i tancament es facin amb l'acord d'aquests sindicats.

Amb el model Q3 de SEAT acabem de veure escenificada la darrera escena d'aquesta obra. La patronal demana congelació salarial per dos anys per tal que la planta de SEAT de Martorell opti a construir aquest model d'Audi, UGT y CCOO es reparteixen els papers, la primera acceptant directament la congelació per un any, la segona dient primer que no, per acceptar un referèndum en el qual no participa el mínim per a que sigui vàlid del 50% dels treballadors/es. Però l'empresa vol més i aleshores entren en escena el Govern central i la Generalitat per posar sobre la taula de la multinacional el diner públic que calgui per comprar el Q3 per Martorell. La multinacional accepta. Faltava el final, és a dir, posar l'acord al servei del reforçament de l'entreguisme sindical, és a dir i en aquest cas, per enfortir el paper d'UGT. Per això es pacta que la notícia la doni el secretari del comitè d'empresa fent aturar el Congrés de la UGT de Catalunya en un cop d'efecte destinat a provocar el deliri dels delegats/des. La multinacional triga 24 hores a confirmar la seva decisió

per tal que el protagonisme d'UGT ocupi totes les portades dels mitjans de comunicació. Patronal, Govern i direccions majoritàries units amb un sol objectiu: que els treballadors/es acceptin els acomiadaments i retallades, acceptin amb el cap cot els plans patronals i l'entreguisme sindical.

***A les properes
eleccions europees...
Lluita Internacionalista
participa de la can-
didatura Iniciativa
Internacionalista (I.I.),
una àmplia coalició de
partits revolucionaris i
de l'esquerra naciona-
lista.***

***SEAT i Q3... Patronal,
Governs i
direccions
majoritàries units
amb un sol objectiu:
que els treballadors/
es acceptin els
acomiadaments i
retallades, acceptin
amb el cap cot els
plans patronals i
l'entreguisme
sindical.***

---

29 d'abril de 2009

LI

Economia planificada dirigida pels treballadors i treballadores

Liberalisme o proteccionisme?

Cessat el vicepresident i ministre d'economia Solbes - poc més d'un any després de les eleccions generals que va guanyar el PSOE amb el missatge que l'economia anava bé-, amb 250.000 milions d'euros en ajudes i avals a la banca després de la xuleria de Zapatero que l'Estat espanyol té el sistema financer més sòlid d'occident, amb la primera Caixa intervinguda (de fet, insolvent); el Banc d'Espanya comença a admetre que no veurem una «recuperació» en molt de temps.

Gairebé 500.000 treballadors i treballadores han anat a l'atur en els tres primers mesos de 2009 (cosa que vol dir una forta acceleració respecte el milió de nous desocupats/des en tot l'any 2008). 1.500.000 de treballadors i treballadores no tenen cap ingrés. I és molt probable que la falsificació estadística estigui augmentant, perquè no lliguen els febles percentatges oficials de disminució del PIB amb la baixada de consum de gasoil d'automoció, ciment, la caiguda de les vendes minoristes, i la baixada de producció industrial i dels serveis. **Aquest 2009 estem en camí de trobar-nos a prop de les taxes d'atur màximes a què es va arribar durant la transició i després de les olimpíades del 1992, al voltant del 20%.**

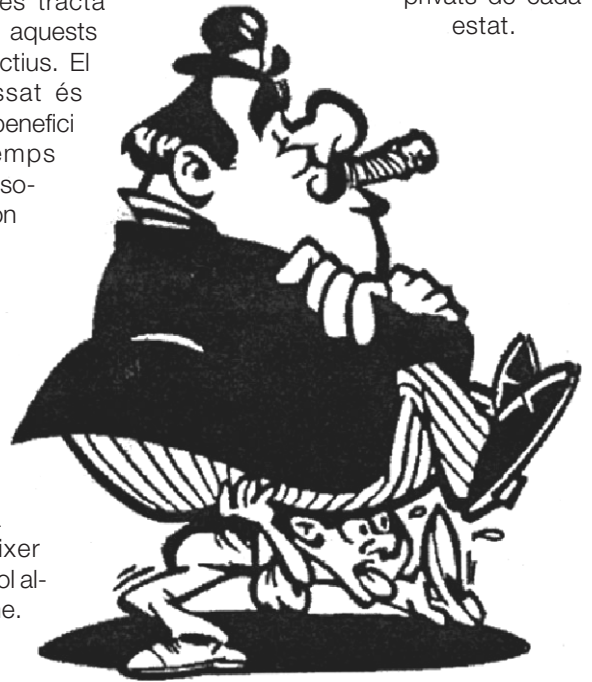
Les direccions dels sindicats majoritaris CCOO i UGT malden per contenir les mobilitzacions i impedir que es coordinin, i per donar suport al govern. No és pas un detall que l'ex secretari general de CCOO, Fidalgo, doni suport la candidatura del partit UPyD de Rosa Díez per les eleccions europees, i que ara treballi per una empresa propietat del president del diari dretà ABC.

Liberalisme o proteccionisme?

L'economia que anomenen de lliure mercat mai no ha alimentat correctament la humanitat, ni la ocupa per accedir a unes condicions de vida i treball dignes. No ho fa ni ara que entra en crisi ni quan té èxit. No es tracta d'un fracàs, sinó que aquests no són els seus objectius. El seu objectiu confessat és aconseguir el màxim benefici en el menor temps possible. L'economia socialista i la capitalista són dues economies diferents, una per atendre les necessitats humanes i l'altra per ampliar la fossa que separa la burgesia dels treballadors i treballadores. Però l'imperialisme s'ha cuidat de fer aparèixer com a inviable qualsevol alternativa al capitalisme. Els mitjans de què s'ha valgut han estat des de la retirada de capitals d'un país, els boicots declarats o no a la seva economia, els embargaments (revestits de legitimitat per l'ONU) o l'agressió militar. D'altra banda, les dictadures estalinistes han estat un altre exemple que aparentment demostrava que no era possible el socialisme en llibertat.

El Tractat de Lisboa de la Unió Europea, l'intent d'imposar una política econòmica liberal si no per la constitució, sí per un Tractat, intenta forçar l'obertura dels mercats de productes, serveis i laborals. Fruit d'aquesta obertura, es desmantellen els serveis públics, els mínims salarials i de condicions de treball i sectors sencers tanquen i «legalment» no poden nacionalitzar-se. Recordem, abans del Tractat, com es va imposar el tancament de les drassanes civils (no pas les

militars) IZAR i es va argumentar que, a part de la producció militar, a la civil no podien anar-hi diners públics, perquè Brussel·les impedia que «es falsegés la lliure competència». Bé, doncs els estats de la Unió Europea ja han destinat en total 3 bilions d'euros en ajudes als bancs privats de cada estat.

Històricament, les potències colonials han estat a favor que els territoris sotmesos militarment o econòmicament no possessin cap obstacle a l'entrada dels seus productes. En canvi, quan alguna producció estrangera ha amenaçat l'existència d'una producció pròpia que no volien desmantellar, aquests mateixos països partidaris del liberalisme per als altres, han posat barreres aranzelàries per preservar el seu propi mercat. Això no només és cert en la història, sinó ara mateix als EUA d'Obama. Veiem molt gràficament l'efecte del liberalisme en les economies dels països de l'Est. La pèrdua de control sobre el mercat provoca el tancament de la seva producció, l'explosió de l'atur, l'entrada de fàbriques de muntatge amb salaris baixíssims, emigració i,

ara amb la crisi, tancaments de les muntadores. Veiem un altre efecte del liberalisme en l'especialització de produccions agrícoles de països dependents, per exportar mentre han d'adquirir el seu propi menjar en el mercat mundial, amb la qual cosa la possibilitat de menjar està subjecta a les cotitzacions del que venen i del que compren. La política contrària a la del Japó, que ha mantingut una agricultura subvencionada al marge del mercat per produir una part del seu aliment bàsic.

Però el proteccionisme tampoc és cap ganga. Històricament, les burgesies nacionals amb estat han preservat el seu mercat, que coincidia amb les fronteres, per explotar elles soles els treballadors i treballadores tant com a productors com a consumidors.

El liberalisme, com part de la seva retòrica, lloa l'eficiència i la productivitat, que a la pràctica significa que és més eficient que una sola fàbrica –normalment de capital de països imperialistes– produeixi i serveixi una regió extensa, que no que a cada país hi hagi fàbriques amb capitals nacionals, per al seu propi mercat. En el socialisme, la producció segurament també s'organitzaria de manera internacional en molts casos, atenent les necessitats de les federacions de repúbliques socialistes i les possibilitats sostenibles d'exportació. El problema del liberalisme no és el seu caràcter internacional, sinó el seu caràcter de classe: està pilotat per les burgesies, i està al servei de l'intercanvi desigual imposat per l'imperialisme.

Economia planificada dirigida pels treballadors i treballadores

Resumint, l'opció entre liberalisme o proteccionisme és una opció que les burgesies i l'imperialisme prenen segons convé, sense reparar en incoherències, perquè no actuen per puresa ideològica, sinó per interessos. Hi ha contradiccions entre burgesies diferents, i fins i tot entre sectors diferents de la burgesia d'un mateix estat. Però els treballadors i treballadores, entesos com a classe mundial, no podem esperar sortir del pou pilotats per les burgesies o els seus governs, perquè per salvar-se ells han d'enfonsar-nos a nosaltres.

Les dues mesures econòmiques que resumeixen el socialisme serien la nacionalització del crèdit i dels mitjans de producció (sense indemnització) i la centralització del comerç exterior.

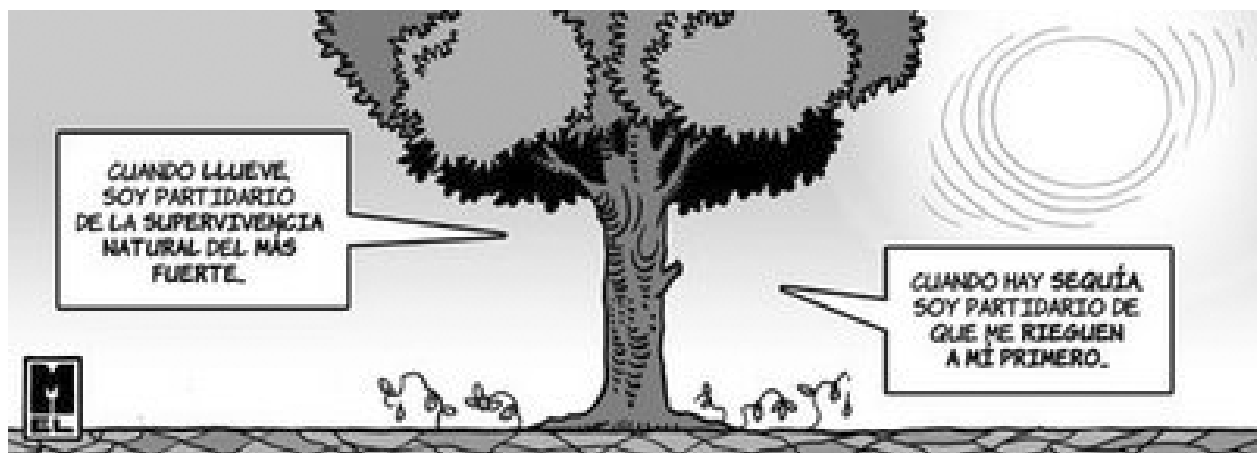
Hi ha hagut règims burgesos que les han implementat en part, no en va Lenin es va inspirar en la centralitzada economia de guerra alemanya per traçar els eixos del que hauria de ser una economia planificada, però no orientada a la guerra ni sota el control burgès, sinó orientada a satisfer les necessitats humanes i sota control de les organitzacions dels treballadors i treballadores. Un país tan poc socialista com el Japó després de la segona Guerra Mundial planificava des del seu Ministeri d'Indústria l'adquisició de maquinària de cara a l'estranger, vigilant que els diversos capitalistes no dupliquessin les compres o «s'oblidessin» d'una màquina necessària. En canvi, un ministre del PSOE va dir que la millor política industrial és la que no existeix. Era una excusa per estar passiu davant del desmantellament industrial i el seu recanvi per muntadores, perquè és clar que si no planifiquem nosaltres, ja ens pla-

nificaran les grans corporacions.

En la fase de resistir-nos als acomiadaments, en què la burgesia no ens ofereix res més que una prestació d'atur més curta o més llarga, seguida de pobresa, desnonaments i misèria sense horitzó, i als i les companyes immigrades, amb l'amenaça de confinament i expulsió, l'acció tradicional de la classe obrera ha estat ocupar les fàbriques i els centres de treball.

A diferència de principis del segle XX, quan unes quantes revolucions socialistes van emprendre la industrialització dels seus països i van aconseguir economies d'escala, optimitzant l'ús del capital, posteriorment, amb la traïció estalinista de la revolució i la no extensió a altres països, la internacionalització productiva l'està realitzant el capitalisme. Però les produccions, la localització o la desagregació d'activitats no estan manades per les necessitats humanes i els límits ecològics, sinó per la producció de mercaderies per obtenir el màxim benefici, la màxima explotació dels treballadors i treballadores i la naturalesa. La producció d'un país no té a veure amb les seves necessitats, i és dependent d'una xarxa d'investigació, disseny, productiva i comercial que, en el cas dels països dependents o imperialistes de segon ordre com l'Estat espanyol, es troba fora de les seves fronteres. Per acabar, tractats internacionals com el de Lisboa (UE) i de l'Organització Mundial del Comerç imposen la obertura del propi mercat i condicionen la compra de productes o serveis, la contractació o la intervenció amb diners públics.

No som una gran família, la burgesia i els treballadors i

treballadores. La burgesia entra en aquesta gran crisi amb els beneficis dels últims 20 anys privatitzats en els seus comptes personals, i la solució per ells és la que els permeti saldar els seus negocis, acomiadar els treballadores i treballadores i comprar béns tangibles i reals que creguin que resistiran la catàstrofe. Els seus beneficis de 20 anys ja no són a les empreses, i si durant un any l'empresa perd diners, o preveuen que ho farà, tanquen. Si les seves fàbriques són de milers de treballadors i treballadores, tanquen per fases, explicant sempre que intenten fer-les viables.

Però quin horitzó tenen les fàbriques un cop ocupades? La CNT, en la revolució de 1936, també va haver d'intentar respondre aquesta pregunta. En temps de petits tallers o de parcel·les petites de terra, la col·lectivització va implicar la unificació. En els latifundis, tot el contrari. En l'actualitat, a les fàbriques i centres de treball es fan productes i serveis que caldrà replantejar i que pertanyen a xarxes corporatives desconnectades, de les quals són com una joguina trencada d'un sistema del que ja no formaran part, i cal dotar-les d'una nova xarxa. El 1936, l'existència mateixa de la CNT, una organització amb un milió d'afiliats, era una de les condicions perquè les diverses peces productives, de proveïments -mal que bé i amb les dificultats d'una revolució i una guerra- formessin un sistema.

Nosaltres diem que cal prendre l'estat amb control obrer per posar-lo al servei de les necessitats dels treballadors i treballadores. Les ocupacions, si tenen la voluntat de mantenir-se en el temps, han de passar a formar part d'un sistema. Un sistema per assegurar la feina, la vida, els proveïments, la sanitat, l'ensenyament, el manteniment de la infraestructura, els serveis essencials. Els serveis públics han de ser un dels nuclis d'aquest sistema, i desconnectar de la despesa pública les transferències a la Monarquia, l'aristocràcia, la burgesia, l'exèrcit i els cossos repressius. Cal desconèixer els tractats internacionals que ens obstaculitzin la supervivència. Són acords entre burgesies fets per garantir els seus beneficis, no pas la nostra vida.

Víctor Messeguer

ERO de 2005 a SEAT: Nuls els acomiadaments de 33 treballadors/es de CGT

La Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya declara que es va vulnerar el dret a la llibertat sindical de la CGT durant l'aplicació de l'Expedient de Regulació d'Ocupació 295/05, i declara nul·la l'actuació de SEAT sobre els seus afiliats afectats.

L'ERO que es va aplicar a SEAT al desembre del 2005, va significar l'acomiadament de 660 treballadors. La Confederació General del Treball sempre ha mantingut que aquest expedient va vulnerar els drets fonamentals dels treballadors. Ara, aquesta sentència del TSJC li dona la raó a la CGT en la seva demanda contra SEAT sobre tutela de drets fonamentals

El TSJC ha reconegut novament la discriminació patida pel sindicat CGT en l'ERO de l'any 2005 a la SEAT, ratificant les sentències ja dictades en el seu dia pel mateix tribunal per als acomiadaments individuals reclamats com a nuls, que anul·laven l'acomiadament de 33 treballadors declarant que van ser discriminats per la seva activitat sindical o per ser discapacitats. Ara torna a manifestar que ha quedat acreditat que els acomiadaments dels treballadors i treballadores afectats per l'ERO que estaven afiliats a la CGT siguin declarats nuls.

(...) La sentència, a més de condemnar l'actuació de l'empresa, imposa una indemnització per danys i perjudicis causats al sindicat i obre una via per a plantejar-se la possibilitat de revisar els casos dels afiliats que no van aconseguir acomiadaments nuls i que es van reincorporar a l'empresa a través de noves contractacions.(...)

29 d'abril de 2009

FEMEC-CGT

Seccions Sindicals CGT Grup Seat

Obrers francesos prenen d'ostatges a empresaris

La tibant situació laboral amb les empreses multinacionals es va expressar per quarta vegada en forma de retenció dels directius de Caterpillar a Grenoble. El mateix dia, un centenar d'empleats de FNAC i de Conforama afectats pel pla de reestructuració de les dues empreses que representa 1200 acomiadaments, van retenir durant una hora en un taxi a François-Henri Pinault, president del grup PPR i col·leccionista d'art que dirigeix Palazzo Grassi a Venècia. Ja va ocórrer a mitjans de març en la Sony de Pontonx-sud-l'Adour, en les Landas; després en la 3M de Pithiviers el 26 de març. Més enllà d'aquests episodis, la radicalització dels conflictes socials s'està tornant normal en un escenari de desolació social.

Tant més quan és alimentada per les notícies diàries sobre els bonus i les estoc option que acaben en les butxaques dels dirigents, com la «pensió» de Daniel Bouton, antic president de la Société Générale (la de l'escàndol del trader Kerviel), que rebrà pel que sembla un milió d'euros anuals durant la seva vellesa. El govern francès només ha limitat els bonus per als sis bancs que van rebre ajudes estatals, Peugeot i Renault, i només fins a finals de 2010. Mentre, els acomiadaments es compten per milers.

1/04/09

Dades extretes de II Manifesto

La xocolata del lloro

El Govern concedirà un diploma a les mestresses de casa que acreditin experiència perquè puguin treballar en feines «relacionades amb l'educació infantil de nens de 0 a 3 anys» i en «serveis vinculats al desenvolupament de la Llei de la dependència». La mesura s'aprovarà aquest mes en un Decret del Consell de Ministres i, segons el PSOE, se'n beneficiaran unes 500.000 persones. Venuda com una eina per lluitar contra la crisi, és la xocolata del lloro: una forma d'encobrir el desmantellament dels serveis públics i la precarització del mercat de treball.

Donar un títol d'FP a una mestressa de casa pot sonar molt «progre», però és una política de conseqüències nefastes. Anem a pams. Tant els infants de 0 a 3 anys com les persones amb dependència necessiten professionals que se'n

facin càrrec, i tots els intents de justificar que n'hi ha prou amb una persona experimentada i amb bona voluntat no són cap altra cosa que una cortina de fum perquè l'administració eludeixi la seva responsabilitat de garantir serveis públics i de qualitat per cobrir aquestes funcions. En el primer cas, fa anys que es lluita pel ple reconeixement de l'etapa 0-3 com a educativa i no merament assistencial, cosa que significaria que l'administració hauria de garantir una plaça pública de qualitat com un dret de l'infant. La manca escandalosa d'escoles bressol públiques (han estat la punta de llança del procés privatització de l'escola pública que hem patit en els darrers anys amb governs del PP i del PSOE i a Catalunya tant de CiU com del tripartit) ha donat peu al creixement d'un «mercat» de guarderies i ludoteques que són llocs on «aparcar» els nanos mentre pares i mares treballen, en molts casos en condicions precàries, amb instal·lacions deficientes i personal no

qualificat. El següent pas, que ja s'aplica a països com França amb la figura de l'ajudant maternal, és que una dona amb un títol «homologat» es faci càrrec d'un número de nanos al menjador de casa seva mentre els pares i mares (que gaudeixen d'una beca pública per pagar aquest servei) són a la feina.

Amb la Llei de la dependència s'està avançant en el mateix sentit: en lloc de dedicar els recursos a posar en marxa equipaments públics on, de manera col·lectiva, la gent gran o malalta tingui una atenció professional en unes instal·lacions adequades, els diners públics s'inverteixen en pagar sous de cuidadores que els atenen a casa. Es manté així el dèficit crònic de residències i centres de dia i, de pas, també es fa crònic el repartiment desigual del treball domèstic.

Però què proposem per a les mestresses de casa, en una situació de crisi com l'actual? Estem contra la remuneració del treball domèstic, ja sigui sota aquesta fórmula o d'altres, perquè serveix per tancar encara més les dones a les quatre parets de la casa. Fins que la fi del capitalisme no obri una nova perspectiva en l'alliberament de les dones, defensem el dret de totes a tenir una vida pròpia, una feina i un sou que els donin autonomia i que possibilitin que s'incorporin a les lluites socials. I, per garantir-ho, cal assegurar tant la formació (amb una bona xarxa d'escoles de persones adultes i un sistema de beques que assegurï el dret efectiu de l'educació a tothom) com el desenvolupament de serveis públics (residències, escoles bressol, menjadors, bugaderies...) on el pes de les càrregues domèstiques s'assumeixi de manera col·lectiva. L'esquerra institucional, amb mesures populistes, fa polítiques en sentit contrari.

Cristina Mas

Istanbul, l'aigua al centre del debat

Segueix sense ser un dret humà

A diferència de l'or negre -el petroli-, es diu que l'aigua és un recurs inesgotable, però quan el consum és superior a la reposició ens duu a una situació d'estrès hídric i a no tenir accés a aigua dolça de qualitat. Per aquest motiu, és molt important el control de les fonts d'aigua potable (rius i aquífers) per poder assegurar el proveïment de tota la població. El món es divideix cada vegada més entre les regions riques i pobres en recursos hídrics. Com a recurs limitat i necessari, s'ha convertit en font de riquesa econòmica per qui aconseguix dominar-ne el «mercat», per regular-lo cal establir acords i legislacions. El Fòrum Mundial de l'Aigua és un dels escenaris de trobada entre els diversos interessos.

Del 15 al 22 de març Istanbul (Turquia) ha estat l'escenari de la celebració de dues trobades internacionals entorn a la importància de l'aigua i a la necessitat de la seva bona gestió. Però cadascuna d'elles amb objectius i interessos contraposats.

Una és el **V Fòrum mundial de l'aigua**, organitzat per les empreses privades lligades al sector de l'aigua i agrupades en el Consell Mundial de l'Aigua, amb seu a Marsella

(França). El Consell Mundial de l'Aigua, l'Associació Mundial de l'Aigua i la Comissió Mundial de l'Aigua per al Segle XXI són tres institucions globals claus en l'aigua que, amb el suport i impulsades pel BM, l'FMI i l'ONU són les encarregades de dissenyar l'agenda mundial privatitzadora de l'aigua. El Fòrum va reunir uns 25.000 assistents, des de representants dels diversos governs a membres d'ONG que treballen en projectes de desenvolupament.

La celebració d'aquest Fòrum es «ven» com el punt de trobada per aconseguir, entre tothom, trobar la millor solució als diversos problemes relacionats amb l'aigua i una «distribució i accés justos», però la realitat està molt lluny. Aquest Fòrum és el marc en el qual els interessos de les grans empreses del sector s'imposen, en ocasions per boca dels delegats dels seus països. No obstant això cada vegada són més les organitzacions relacionades amb projectes d'ajuda al desenvolupament –i que en ocasions anteriors havien participat en el fòrum alternatiu- que es creuen el missatge que llança l'organització i hi acudeixen.

Però algunes de les declaracions finals posen clarament de manifest quin és el seu objectiu real, així, l'aigua segueix sense ser declarada un dret humà en la declaració ministerial, com reclamaven moltes organitzacions, per falta de consens. No és estrany que els Estats Units i Brasil -el seu lacai a l'Amèrica Llatina- siguin dos dels països que han bloquejat el debat d'aquest punt de la declaració. En la mateixa direcció va opinar Hasan Sarikaya, sotssecretari del Ministeri de Medi ambient de Turquia. «L'aigua costa diners, per això no s'ha declarat un dret humà, ja que (aquesta declaració) podria crear problemes».

Durant la celebració del Fòrum Mundial, s'han reunit també a Istanbul representants dels moviments socials i organitzacions

polítiques d'esquerres en el **Fòrum alternatiu**, aquesta és l'altra trobada. Nosaltres estem d'acord en la seva declaració final en pel que fa a: «Reafirmem i consolidem tots els principis i compromisos expressats en la declaració de 2006 a Ciutat de Mèxic: defensem l'aigua com l'element bàsic de tota la vida en el planeta, com a dret humà fonamental i inalienable; insistim que s'ha de garantir la solidaritat entre les generacions presents i futures; rebutgem qualsevol forma de privatització i declarem que la gestió i supervisió de l'aigua han de ser públiques, socials, col·lectives, participatives, equitatives i no comercials; demanem la gestió democràtica i sostenible dels ecosistemes i que es preservi la integritat del cicle de l'aigua mitjançant l'adequada protecció i administració de les conques hidrogràfiques i el medi ambient».

Però no opinem el mateix pel que fa als que consideren interlocutors vàlids per trobar solucions a la crisi de l'aigua. Com diuen en la seva declaració final: «Com a moviment, estem aquí per oferir solucions a la crisi de l'aigua, i exigir que sigui l'Assemblea General de l'ONU qui organitzi el pròxim fòrum global sobre l'aigua. La participació d'alts funcionaris i representants de Nacions Unides en la nostra trobada és una evidència que alguna cosa ha canviat. Hi ha un trasllat tangible i simbòlic de legitimitat: des del fòrum oficial, organitzat per interessos privats i pel consell Mundial de l'Aigua, cap al Fòrum de l'Aigua dels Pobles, organitzat per la societat civil mundial que inclou camperols, indígenes, activistes, moviments socials, sindicats, ONGs i xarxes que lluiten arreu del món en defensa de l'aigua, del territori i de la col·lectivitat.

Fem una crida a les Nacions Unides i als seus estats membres que assumeixin el seu paper, com a legítims convocants de trobades multilaterals, i afavoreixin formalment

(segueix a pàg 16)

4.000.000 d'aturats!

En aquests dies estem acabant un primer cicle de tancaments i acomiadaments que han deixat més de 4 milions d'aturats sense cap convocatòria de lluita generalitzada. La política pactista de CCOO i UGT s'ha imposat, cosa que ha facilitat que la patronal avanci en els seus objectius. Símbol d'això i de l'aval polític que rep és la recent maniobra de l'AudiQ3 per a SEAT, a canvi de milionàries ajudes públiques i la congelació salarial. Aquest 1 de Maig s'inscriu en el final d'aquest cicle i el necessari balanç per a enfrontar la propera onada d'acomiadaments amb resultats més favorables als i les treballadores. Aportar aquest balanç, començant a definir les seves característiques, és l'objectiu d'aquest article.

1. Passen els plans patronals i destrueixen ocupació

El 24 d'abril l'INE feia pública la xifra dels 4.010.700 desocupats que representaven el 17,36% de la població activa; això sense comptar els altres 1,8 milions que estadísticament no consten ni els 2,5 que es troben en l'economia

submergida. Dels que sí que es comptabilitzen, més d'un milió ja no cobra cap prestació. Més d'un milió de llars tenen a tots els seus membres actius en atur i s'han dictat més de 100.000 ordres de desnonament per impagament d'hipoteques i lletres.

Durant aquest mateix període hem estat analitzant els plans de rescat de la banca i com després d'ella es van apressar a demanar

diners públics els diferents sectors patronals –automoció, Pymes, autònoms... Segons els beneficis del primer trimestre de l'any presentats l'abril, aquests són menors que l'any passat però encara són milionaris com els del Santander (2.900 milions) o la mateixa SEAT (mentre exigia la

congelació salarial i denunciava «pèrdues operatives», declarava beneficis de 44,4 milions d'euros i el grup VW 4.750 milions el 2008).

Xifres

* Els contractes temporals arriben a 5 milions.

* La contractació indefinida durant l'any 2008 pràcticament ha desaparegut.

* Els contractes a jornada parcial són 2,5 milions.

* Dels contractes indefinits, 5 milions són de conversió, amb drets retallats respecte als ordinaris.

* En situació de subocupació (sense que se'ls reconeixin la qualificació, experiència professional o la formació i titulació) hi ha 1,6 milions de treballadors/es

* 1,5 milions tenen salaris per sota del mínim interprofessional.

* El salari de les dones és el 30% menor del dels homes.

* Hi ha més de 200.000 universitaris com becariis/es amb el mateix treball però sense igualtat laboral ni salarial.

* 7,7 milions de treballadors/es estan per fora de la Negociació Col·lectiva.

* La mitjana d'hores treballades a Espanya són de 1.655 hores (la mitjana de la UE-15 són 1.616)

*Paso a paso.
Secció Sindical CGT SEAT
Martorell. Abril 09*

2. L'absoluta majoria d'acomiadaments s'han fet amb l'acord de les direccions sindicals majoritàries.

El 2008 es van presentar un total de 6.796 ERO que afectaven 180.332 treballadors, dels quals finalment van ser autoritzats 6.227 expedients, el que suposa un increment del 64% respecte a 2007. De tots ells, no arriben al 5% els expedients que es van aprovar sense pacte entre el comitè i l'empresa, segons el Butlletí d'Estadístiques Laborals del Ministeri de Treball.

Però si greu és aquest pactisme de les direccions sindicals majoritàries que han abandonat la lluita contra els acomiadaments, no ho és menys el seu paper respecte a les reduccions de plantilla «no traumàtiques» que abandona a la seva sort els treballadors en negociacions individuals de baixes incentivades o les no-renovacions de contracte. Alguns anomenen destrucció d'ocupació silenciosa l'acomiadament sense negociació sindical pel mig, que es produeix a través d'ocupació precària i de l'acomiadament lliure individualitzat, que afecta al 98% de les extincions de contracte, que no passen per un ERO.

Aquesta política sindical de les

direccions majoritàries, d'evitar la lluita o limitar-la sense perspectives i impulsar l'acord amb unes o altres variants, és la que presenta el saldo dels 4 milions de desocupats. D'aquest balanç cal prendre bona nota per a la propera etapa: podem discutir què seria millor fer, però pactar els ERO, baixes incentivades i no renovacions de temporals està clar que els converteix en els majors responsables que hagin passat sense lluites globals i significatives els pitjors plans de la patronal.

3. El pes de la ideologia dominant (patronal, govern, mitjans de comunicació i direccions sindicals) s'ha basat en dos falsos arguments : a.- els plans patronals són inevitables; b.- la crisi serà passatgera i ja trobarem algun treball quan remeti.

a . La màxima expressió d'aquesta inevitabilitat i del recolzament a la política del pacte i l'acceptació, ha estat SEAT, que com sempre té transcendència en tot el moviment obrer. Primer amb el referèndum que –tot i que com que no va arribar al 50% no era vàlid- va servir perquè CCOO cobrés el flanc d'UGT i aquests lliuressin als treballadors dòcils i servicials a

la patronal acceptant la congelació salarial. Després amb la política del govern estatal i autonòmic que, un cop va haver acceptat a WV l'ERO –reforçant la idea de la inevitabilitat de la mesura patronal-, va entrar en la licitació per a donar més i més diners públics per què no acomiadés 1500 treballadors/es més i portessin al Audi Q3 . *El Periódico* va xifrar les ajudes en 240 milions entre subvencions i crèdits en els pròxims anys (200 milions del Ministeri d'Indústria a càrrec del fons de 800 milions per a la millora de la competitivitat que inclou el pla integral de l'automoció i la Generalitat aportaria uns 40 milions entre subvencions per a recerca i desenvolupament –muntant una empresa conjunta- i crèdits tous. La lliçó està clara: les mesures que proposa la patronal són inevitables i si s'atenen les seves peticions, es torna comprensiva... i potser no acomiadi.

b. L'altra gran obstinació del govern i els mitjans és parlar d'una crisi passatgera, una idea que ha anat calant a cap dels treballadors/es. El raonament reforça la política d'acceptació de l'acomiadament: cal aconseguir la millor indemnització i ja es trobarà una altra feina quan la crisi amaini.

Aquesta insistència topa contra la

Fidalgo formarà la patronal

L'ex secretari general de Comissions Obreres (CCOO) José María Fidalgo dirigità 'Negocia', una nova unitat de l'Institut de Empresas Business School. L'objectiu d'aquesta escola, com ells mateixos afirmen, és «la formació de l'elit empresarial amb enfocament global». Segons va anunciar la direcció de l'escola, la nova feina de Fidalgo consistirà en «analitzar les millors pràctiques de negociació social i els sistemes

socials més equilibrats en l'actual context de crisi». El fundador i president de l'Institut de Empresas BS és Diego del Alcázar , accionista empresarial i president del grup del diari ABC, que acaba d'acomiadar la meitat de la plantilla. «Roma no paga a traïdors», però la patronal ha après que és millor no només reconèixer els bons serveis prestats per la direcció de CCOO sinó, a més, aprofitar-ne l'experiència per aplicar els seus plans contra els i les treballadores en aquests temps de crisi.

Més diners públic per a CCOO i UGT.

Si recentment es feia pública una subvenció de 15 milions d'euros rebuda per CCOO i UGT per la seva activitat sindical i «consultiva» durant l'any 2008, el BOE de 11/04/09 atorga 28 milions d'euros més (4.658 milions de les antigues pessetes) a diferents organitzacions sindicals per a la realització de cursos de formació per empleats públics. D'aquests, al voltant de 20 milions són per a CCOO i UGT i més de 4.5 per a CSIF.

realitat: primer van dir que no havia crisi, després anava a estar superada en el segon semestre d'aquest any; després ja es reconeixia la recessió i s'augurava que el pitjor seria aquest final d'any... fa una setmana els propis economistes del FMI rebaixaven les previsions de ZP,

i avui els EUA –contra el previst pels qui tot i considerant que tindria un creixement negatiu, esperaven que reduís la caiguda del trimestre anterior- presenta una davallada del PIB de més del 6%, repetint la de l'últim trimestre del 08. Un dels reflexos d'aquesta falsa consciència d'una crisi passatgera està en l'acceptació dels ERO temporals. Aquesta modalitat es va generalitzar des que l'allau d'ERO empenyia a la convergència amb la lluita de Nissan i podia haver generat el procés de mobilització general que posés en perill els plans de la patronal.

ZP va oferir ajudes públiques a aquelles empreses que no acomiadessin, facilitant la sortida dels ERO temporals per a graduar les extincions de contractes de les grans empreses, mentre que amb les suspensions ja queien les seves empreses dependents. El tràmit era rodó, ja que amb la suspensió de contractes, la Seguretat Social cobreix el 70% del salari en concepte de consum de l'atur que tinguéssin acumulat el treballador/a i en el millor dels casos l'empresa pagarà només el 30%. SEAT, Nissan, Bridgestone... fins a 70.000 afectats entre gener i febrer del 2009 ho han sofert. A més de l'efecte directe en el tancament en cascada de les empreses menors subsidiàries, els ERO temporals que en alguns casos han fet creure a la plantilla que havien frenat els acomiadaments a l'espera d'una millora de la situació, no han estat sinó l'avantsala d'aquests, com en

el cas de Mahle.

La cirereta d'aquesta ideologia dominant és la seva versió alternativa. Si abans quan es tancaven les empreses ens enfrontem als teòrics del «decreixement», ara, quan l'atur creix, ens trobem amb altra teoria que ho acompanya: el dret a «no treballar», de vegades unit a la renda bàsica, en altres casos a la simple extensió indefinida de la prestació d'atur. En totes les variants, un llenguatge ultra per també infravalorar la destrucció d'ocupació. Aquest debat sobre si demanem un treball digne o atur indefinit/renda bàsica, és el mateix que es va donar en la crisi argentina i va dividir el moviment piquetero, entre la política d'exigència de subsidis als desocupats –plans treballar que repartia el govern- contra l'exigència de «treball genuí» –ocupació- que convergia amb les ocupacions i recuperació de fàbriques.

4. Resistència aïllada i destinada a obtenir les millors indemnitzacions possibles

Conseqüència de la ideologia dominant, les lluites han estat aïllades –conscientment per part de les direccions majoritàries-, perquè en el fons estava la convicció d'un acomiadament inevitable del qual només es podia treure una major o menor indemnització. Així per més que la majoria de les lluites han sortit contra el tancament, a les portes de la fàbrica del que es parlava és fins a on podia arribar la indemnització. Aquesta era la conversa a la porta d'Esteban Ikeda impulsada per companys de CCOO i UGT.

Però fins i tot en aquelles que honestament van

Vallès (Catalunya)

Coordinar les lluites

Delegats d'empreses del Vallès han s'han unit en una coordinadora per lluitar contra els EROs i els acomiadaments i defensar els llocs i les condicions de treball contra l'amenaça de desertització industrial que planteja la crisi. La coordinadora, que reuneix fins al moment delegats de FRICOTRIAD, DELPHI, ESTAMPACIONS SABADELL, SHARP, CONTINENTAL, BJC JOSA, DIARI DE TERRASSA, MAGNETI MARELLI, CECROPS, AISMALIBAR, SINTERMETAL i CUBIGEL (ANTIGA UNITAT HERMETICA) va organitzar el passat 30 d'abril una concentració al davant de l'ajuntament de Sabadell, on lliurà una proposta de moció amb una plataforma de reivindicacions per una sortida a la crisi en defensa dels drets dels treballadors.

Reproduïm la crida a la participació a la mobilització que es va repartir a diverses fàbriques de la comarca.

Som un grup de delegats/es i treballadors/es de la comarca. A les diferents empreses on treballem estem patint expedients de regulació temporal, acomiadaments i retrocessos en els nostres drets, a més de retallades en els serveis públics. La patronal cada dia està més xulesca i, després d'haver-se enriquit durant tots aquests anys amb el nostre treball, busca costí el que costi que siguem els treballadors els qui paguem la seva crisi. També patim la falta de resposta per part de les direccions dels sindicats oficials per a, com és la seva obligació, organitzar els treballadors, organitzar la resistència i donar una resposta unitària.

Davant aquesta situació, hem començat a reunir-nos per veure com podem arribar a més companys amb problemes com els nostres. Amb respostes empresa a empresa no podem defensar els nostres llocs de treball ni les condicions laborals. Cal construir un moviment en tota la comarca que avanci al camí de la vaga general i pressioni a les institucions. Aquest moviment ha de servir també per recolzar als aturats amb l'exigència de plans d'ocupació públics amb contractes dignes, així com recolzar les lluites per la sanitat i l'educació pública.

L'única sortida real a la crisi és parar la sagnia de llocs de treball, prohibint els EROs, repartir el treball entre les mans disponibles amb la reducció per llei de la jornada laboral sense rebaixa salarial, garantir els sous y desenvolupar els serveis públics.

Coordinadora de treballadors/as en lluita del Vallès

tenir per objectiu la reincorporació, l'aïllament i la falta de perspectives, imposava com realista la sortida de les indemnitzacions, com a SAS.

5. L'esquerra sindical i l'absència de nous sectors en la direcció de les lluites

No es poden obviar les batalles encapçalades per sectors de l'esquerra sindical que a més representen la majoria dels ERO no pactats. En alguns casos, la lluita ha estat heroica: potser el millor exemple és la vaga indefinida de Mahle contra l'ERO d'extinció.

No obstant això, i malgrat la gran combativitat i de la decisió de la direcció de no pactar, i del suport dels treballadors, totes aquestes lluites també van quedar tancades en la fàbrica, sense prendre la perspectiva de convertir-se en un veritable problema polític. Aquesta falta de perspectiva no és de cadascun dels dirigents que es van veure en aquesta situació, sinó d'una falta de convicció i de política dels aparells «alternatius».

No n'hi ha prou a fer propaganda que la crisi la paguin els rics, ni de la necessària vaga general, sinó es construeix el procés pel qual es sumi sense sectarisme però sense

concessions- als treballadors/es dels diferents sectors a lluitar per ella; i això significa tant construir-la per baix com posar-li objectius polítics concrets i creïbles que duguin a mobilitzar-se per ella. Els exemples de les dues manifestacions del 14 de març de CCOO i UGT i la rèplica «alternativa» del 28 de març, van ser l'expressió de tot això. Els conflictes van estar absents de les dues manifestacions, es van limitar a una demostració d'aparells.

Tampoc s'han generat nous

organismes (comitès elegits en assemblea, comitès de vaga...) o alternatives a les direccions anteriors a la lluita sinó que les relacions sindicals internes s'han

mantingut: la classe obrera ha estat conservadora, al voltant de les direccions formals, fossin capituladores o d'esqueres.

Fa un any, amb el conflicte de TMB dèiem que havien obert «una esquerda»: la que és possible vèncer, amb mètodes de democràcia directa, amb la mobilització, amb l'extensió als altres sectors,... però aquesta llavor – almenys ara com ara- no ha germinat.

6. Les perspectives

La crisi va a seguir i les agressions de la patronal també. Per això l'objectiu de construir la vaga general, partint d'unir empreses, fer-les convergir en objectius polítics a nivell comarcal o autonòmic per a generar el moviment que la imposi, segueix sent la necessitat que té el moviment obrer per a frenar el creixement de l'atur. Per això ens sembla que en aquesta fi del primer cicle estan els elements que apunten al futur: d'un costat l'experiència comarcal nascuda de les empreses que s'ha gestat en el Vallès (Barcelona). De l'altre, les vagues generals convocades a Canàries i Euskadi.

Vaga general a Euskalherria i Canàries

La majoria sindical basca, representada per ELA, LAB, ESK, STEE-EILAS, EHNE e HIRU ha convocat una vaga general per al pròxim dia 21 de maig Euskal Herria. Les organitzacions consideren que la situació de crisi «exigeix una resposta contundent per part del món del treball, principal víctima d'una situació social i econòmica que no ha provocat». La mobilització crida a la solidaritat amb els aturats i denuncia que «s'està provocant intencionadament un desequilibri en el model de relacions laborals a favor de la patronal. L'empresariat està aprofitant la situació i ha decidit que la resultant de la crisi ha de ser un ajust estructural de les plantilles que assegurí en el present i en el futur els seus beneficiaris. Un ajust que es tradueixi en plantilles menors, més atomitzades i més vulnerables, incrementant la temporalitat, la subcontractació i la participació de les empreses de treball temporal, així com un ampli ventall de mesures flexibilitzadores. La vaga té també entre els seus objectius la denúncia de l'actuació dels governs i institucions públiques, que vénen desenvolupant una política ultraliberal clarament favorable als interessos econòmics i empresarials en perjudici dels necessitats i prioritats de les classes més desfavorides.

D'altra banda, organitzacions socials i sindicats convoquen una vaga general el maig a Canàries «contra el Govern central i el Govern regional» com protesta per la situació de crisi econòmica actual i l'atur, ja que la comunitat arriba a una taxa de desocupació del 26,12 %, la més alta de l'Estat. La convocatòria, la data de la qual s'ha de determinar, es va acordar a una reunió de la Coordinadora Canària de Col·lectius, que aglutina 27 comitès d'empresa. Ja s'han sumat a aquesta iniciativa col·lectius de sanitat, justícia, educació, bombers, associacions del Port de Las Palmas, de la Policia Local de la capital grancanaria, així com els sindicats UGT i CCOO, entre d'altres.

«Israel vol completar la neteja ètnica dels palestins»

Ilan Pappé és un dels més famosos historiadors israelians. Contra l'opinió de la UE i d'EUA, defensa que només un Estat a Palestina, amb ciutadania igual per a tothom, és la solució. Professor de Ciències Polítiques a la Universitat de Haifa fins el 2007, es va veure obligat a abandonar Israel després de repetides amenaces de mort contra ell i la seva família. Avui imparteix classes a la Universitat d'Exeter, a Anglaterra.

Rubra- El seu treball s'enquadra en el d'una generació d'historiadors israelians que, en base a l'obertura dels arxius israelians després de 1978, van començar a contestar la versió oficial de la fundació d'Israel. Quin és el sentit general de la partició de 1947 i els següents esdeveniments de 1948?

Ilan Pappé- Penso que la nova mirada sobre 1947 i 1948 realça els aspectes injustos de la resolució de partició de l'ONU. La idea d'imposar la divisió per la força a una població indígena que constituïa dos terços dels habitants, avui no seria acceptable. Ni seria imaginable, avui, la idea de partir un país en dues parts gairebé iguals entre la població indígena i els colonitzadors. Durant anys hem tendit a culpar els palestins per rebutjar aquesta solució injusta i, nosaltres, l'anomenada comunitat internacional, seguim proposant aquestes solucions... injustes. Crec que avui ens adonem de la magnitud del crim comès contra els palestins el 1948, la neteja ètnica, el silenci del món i el fet que el que l'Estat d'Israel segueix intentant és completar la neteja ètnica total dels palestins.

R.- Què opina dels acords d'Oslo i altres negociacions entre Israel i els palestins?

IP.- Crec que els acords d'Oslo

van tenir un aspecte positiu, la legitimació de l'OAP. Excepte això, van ser com la resolució de partició, una imposició des del punt de vista israelià als palestins. Tenien la lletra correcta, però només d'acord amb la interpretació israeliana, cosa que va significar trobar un acord que els pogués permetre aprofundir l'ocupació. Van ser desastrosos. Van crear expectatives on no havia intenció d'alterar la realitat miserable sobre el terreny, ferint profundament les hipòtesis de pau i, en segon lloc, van escampar les llavors de la divisió al camp palestí.

R.- Per què Israel va atacar Gaza? Quina ha estat la reacció de la societat israeliana durant aquesta agressió?

IP.- Israel va atacar Gaza per diverses raons. Després de la derrota al Líban el 2006, els seus generals van creure que una victòria militar amb èxit imposaria la por als països àrabs. En segon lloc, ells volen eradicar per la força els moviments que, a la regió, resisteixen per la força contra els seus plans, com Hamas. I el seu pla per Gaza en particular era mantenir-la com una presó a cel obert, amb l'esperança que molts palestins d'allà abandonessin la seva terra o claudiquessin a la vida sota unes condicions com aquelles. Els israelians no permetran que Gaza i Cisjordània formin un Estat lliure i independent.

R.- Quina és la situació dels palestins israelians? Quina és la seva reacció als esdeveniments a Gaza?

IP.- Hi va haver una escalada en les accions del govern israelià contra la minoria palestina a Israel. La seva ciutadania, béns i llibertats es troben en un perill creixent. La situació no és tan dolenta com la dels palestins a Cisjordània, però empitjora en el mateix sentit. Com en el cas de Gaza, l'elit política i militar d'Israel no té solució per aquest problema, tret que els

palestins a Israel acceptessin viure per sempre com a ciutadans de segona o de tercera categoria.

R.- Quina és la seva opinió sobre les manifestacions que hi ha hagut arreu del món contra Israel durant l'atac a Gaza?

IP.- Crec que hi ha una tendència creixent que amplis sectors de l'opinió pública ja no acceptin les polítiques criminals d'Israel. Però encara no s'han traduït en un canvi de polítiques per part dels governs.

R.- Quina va ser la reacció de la comunitat jueva, particularment al Regne Unit?

IP.- La comunitat jueva organitzada és encara descaradament pro Israel, però més i més individus comencen a dissociar-se del sionisme, i un nombre significatiu d'ells està disposat a ser actiu en la lluita per la justícia per als palestins.

R.- Com es posiciona en el debat entre les anomenades solucions de 'dos Estats' i 'd'un Estat' a Palestina?

IP.- Penso que realment no hi ha debat. La solució de 'dos Estats' ha desaparegut per sempre, encara que hi hagi persones que pensin que va ser una solució justa i raonable. Crec que no ho és i que només un Estat amb ciutadania igual per tothom és la solució. Ara tenim un Estat que discrimina tots els palestins que viuen entre el riu Jordà i el mar. Són discriminats de diferents formes, alguns subjectes a l'ocupació diària i abusos, altres estan essent amuntegats i expulsats, però això no és una democràcia i no pot continuar sense vessar més sang.

Extret de Rubra,

Obama, el G20, els problemes i les solucions

La gira imperial d'Obama per Europa –empalmant una darrera l'altra les cimeres del G20 i l'OTAN i amb la UE i Turquia- ha deixat clar, per si algú en tenia algun dubte, que és infinitament més estètic que George W. Bush. Per això Sarkozy, Merkel, Lula, Berlusconi –ell, fins al ridícul- o Zapatero –que, mendicant altre cop, va aconseguir colar-se i ser el 21 del Grup dels 20- es barallaven per tenir-lo a prop. Una síndrome, d'altra banda, que tampoc Chávez ni cap altre socialista del segle XXI va voler evitar dies després a les amèriques. Obama, fins i tot, ha pogut - Bush des de feia anys només podia aspirar a fotos tan tristes com la de les Açores- fer-se un bany de multituds a Praga o jugar al «Tengo una pregunta para usted» en un poliesportiu d'Estrasburg. El que no queda tan clar és, tanmateix,

si alguna cosa substancial, més enllà de la cosmètica, ha canviat a l'Imperi ianqui amb Obama.

El G20 de Londres havia de servir per apaivagar-nos escenificant que els antagonismes entre imperialismes passaven a un segon pla per «refundar l'ordre mundial» i treure el capitalisme del pou de la crisi. Quan la premsa va preguntar abans de la cimera a Gordon Brown què n'esperava per poder-la considerar un èxit, va respondre sense complexos que «que vostès diguin que ha estat un èxit». Zapatero –el visionari- demanava un Bretton Woods. I potser van fer-li

cas, perquè l'acord principal del G20 no va ser cap altre que multiplicar per quatre el pressupost de l'FMI donant 1,1 bilions de dòlars a l'amic socialistoide de Sarkozy -Strauss Khan- perquè seguís estrangulant economies a còpia de crèdits i de «plans d'ajustament». És a dir: posar encara més guilles a vigilar les

Policia assassina

«La policia s'ha vist obligada a utilitzar cavalls i porres per controlar una munió de més de 5.000 persones que es manifestaven al Bank of England». Aquesta cita del Times il·lustra molt bé tant la brutalitat policial –extensible a totes les manifestacions contra les cimeres d'aquests dies a Europa- com els esforços per justificar-la. El guió sempre és el mateix –hi hagi una cimera o es desallotgin estudiants en defensa de la universitat pública. Abans de les manifestacions s'intenta generar un estat de pànic

de vàndals s'han reunit aquest cap de setmana a Estrasburg. Segons les nostres fonts, es tracta de militants ben coneguts de la nebulosa lligada a l'Organització Terrorista de l'Atlàntic Nord (OTAN)».

Una de les tècniques dissuasòries que més indignació ha despertat a Londres –fins al punt que la discussió ha saltat a la premsa burgesa- és el «kettling», que aquí coneixem com a «segrest de manifestacions» –és a dir, un cordó policial envolta una manifestació impedit que es mogui i que ningú

gallines. I si no que ho preguntin als i les treballadores d'Hongria, Letònia, Islàndia... les seves darreres víctimes.

Certament Obama -com Zapatero respecte Aznar, posem per cas- és molt més estètic. I, amb estètica i escenificació, pretenen que ens quedem a casa mentre el capitalisme està en bancarrota i no paren de llençar en un sac foradat el que nosaltres -i nosaltres vol dir els i les treballadores- produïm, per intentar continuar garantint mentre puguin beneficiar-se per a les patronals i el capital financer. Mentre ens posen un atur que puja desorbitadament al pit com si fos una pistola perquè renunciem a les condicions de vida i de treball que tants esforços han costat -des del xantatge als i les treballadores de Seat pel Q3 al xantatge del Plan Retorno als i les treballadores immigrades, els exemples del ventall són nombrosíssims.

Però de Londres a Istanbul passant per Estrasburg i Praga una multitud de treballadors/es i joves de moviments diversos va recórrer els carrers d'Europa d'oest a est assetjant les cimeres per espatllar-los el pla. Tant de bo, a cop de cimera o no,

serveixin per accelerar l'escalada de mobilització -que ja existeix, i a França i a les seves colònies més que enlloc-, d'organització i de confluència. Ara ja ningú no dubta de la profunditat de la crisi del capitalisme. Poca gent creu que Obama i companyia puguin arreglar-lo. Però si aconseguen apedaçar-lo una vegada més, serà, com sempre,

a costa nostra i nosaltres en sortirem pitjor. Va essent urgent que construïm l'alternativa -que, per nosaltres, és socialista. Parafraçant la cançó, els seus problemes són les nostres solucions. I viceversa.

Tralla. Girona

creant zones de seguretat i obstaculitzant la vida normal tant com sigui possible, alhora que s'alerta ->la policia s'ha hagut de preparar per totes les possibilitats, des del terrorisme fins als aldarulls», deia altre cop el Times abans de la reunió del G20- que a les manifestacions s'hi infiltraran grups violents molt organitzats, de manera que es crea una divisió entre uns suposats manifestants legítims, «bons», i uns de «dolents», amb la qual cosa intenten justificar preventivament les càrregues policials que vindran, alhora que s'espanten tants manifestants potencials com es pot. Així parodiava el web Indymedia París un titular del diari Libération: «Milers

pugui entrar-hi ni sortir-ne- una de les innovacions que l'avantguarda ecosocialista d'ICV-EUiA ha introduït als mossos d'en Saura, que la practiquen amb tanta assiduitat a Barcelona. Com denunciava un articulista al Guardian «la gent que es plantegi participar en manifestacions en el futur pot haver de decidir si vol estar tancada durant vuit hores sense menjar ni aigua i, quan surti, ser fotografiada i identificada».

El balanç de la repressió durant les cimeres és de centenars de persones ferides i detingudes arreu d'Europa, però la conseqüència més irreversible -tant com la de Carlo Giuliani a Gènova- és que lam Temilson, un quiosquer, va morir per

contusions a l'abdomen després d'haver estat colpejat per l'esquena amb una porra i llançat a terra violentament per la policia. Temilson ni tan sols s'estava manifestant, tornava a casa des de la feina a peu, això sí, no va tenir una actitud submissa quan es va creuar amb un grup de policies amb gossos que li manaven la pressa. Temilson va limitar-se a seguir caminant al mateix pas. Només un vídeo on es mostrava en primer pla tota l'agressió policial i una segona autòpsia van fer callar la versió policial, que es va escampar arreu a tota velocitat, segons la qual es tractava d'una «mort natural».

la celebració d'un fòrum sobre l'aigua que estipuli les obligacions estatals i les responsabilitats davant de la comunitat global.

Convidem totes les organitzacions i governs d'aquest 5è Fòrum Mundial de l'Aigua, que es comprometin a fer d'aquest l'últim fòrum de l'aigua controlat per les corporacions privades. El món necessita la convocatòria d'un fòrum legítim, responsable, transparent i democràtic sobre l'aigua, que emani dels procediments de l'ONU i segueixi tenint el suport dels seus estats membres».

Com escrivíem en l'article «L'or blau, l'aigua una mercaderia preuada» (LI93), els interessos que defensa l'ONU, juntament amb l'FMI i el BM, són els interessos dels països que formen part del seu Consell Permanent, que és el mateix que dir les grans potències imperialistes i les grans empreses transnacionals del sector. La participació d'alts funcionaris i representants de les Nacions Unides al fòrum alternatiu hauria d'aixecar sospites i no pas esperances. Ells són els representants d'un sistema econòmic, el capitalista, que no pot solucionar els problemes ambientals i de condicions de vida per una part important de la població, perquè ell és la causa d'aquests problemes i, en conseqüència, mai no en podrà ser la solució.

És important aconseguir la celebració d'un Fòrum de l'Aigua dels Pobles, però a partir de les organitzacions de base i de les forces polítiques revolucionàries, que estructurin i organitzin els i les treballadores i camperoles amb propostes d'acció que puguin solucionar realment els seus problemes.

Anna Morelló

Somàlia:

Ens diuen mentides sobre els pirates

Qui podria imaginar que el 2009, els governs del món declararien una nova guerra als Pirates? Mentre esteu llegint això, la Marina britànica –a la qual donen suport els bucs de més de dues dotzenes de nacions, des dels Estats Units fins a la Xina– estan entrant en aigües de Somàlia per perseguir homes que encara veiem com a vilans de circ amb un lloro a l'espatlla. Aviat estaran lluitant contra bucs somalis i fins i tot perseguint els pirates en terres de Somàlia, un dels països més trencats de la terra. Però darrere de l'extravagància d'aquest conte, hi ha un escàndol per explicar. La gent que els nostres governs etiqueten com «una de les grans amenaces dels nostres temps» té una història extraordinària per explicar –i una mica de justícia de part seva.

Els pirates no han estat mai exactament el que creiem que són. A «l'edat daurada de la pirateria» –des de 1650 fins el 1730– la idea del pirata com el lladre salvatge i insensat que perdura fins als nostres dies va ser creada pel govern britànic amb un gran esforç propagandístic. Molta gent corrent creia que era fals: amb freqüència la multitud els rescatava de la forca. Per què? Què van veure aleshores que nosaltres no veiem ara? Al seu llibre *Villains of all nations* (Vilans de totes les nacions), l'historiador Marcus Rediker busca les proves para esbrinar-ho. Aleshores, si t'allistaves a la Marina Mercant o a la Marina britànica –reclutat als molls de Londres, jove i famolenc– acabaves en un infern flotant de fusta. Treballaves a tota hora en un buc estret i mig mort de fam, i si vagarejaves una mica, el tot poderós capità t'assotava. Si vagarejaves constantment, et podien llençar per la broda. I després de mesos o anys suportant això, de vegades t'estafaven en la paga.

Els pirates van ser els primers en rebel·lar-se contra aquest món. Es van amotinar contra els seus capitans tirànics –i van crear una manera diferent de treballar a la mar. Una vegada havien pres un buc, els pirates feien fora el capità i prenien totes les decisions col·lectivament. Compartien el botí, cosa que Rediker descriu com «un dels plans més igualitaris del segle

divuit per aprofitar els recursos disponibles». Fins i tot acollien esclaus africans i hi convivia com a iguals. Els pirates van demostrar «de forma prou clara i subversiva –que no feia falta dur el buc de la manera opressiva i brutal de la Marina Mercant i la Marina britànica». És per això que eren populars, tot i ser lladres improductius.

Les paraules d'un pirata d'aquesta edat perduda –un jove britànic anomenat William Scott– haurien de tenir eco en aquesta nova època de pirateria. Just abans que el pengessin a Charleston, Carolina del Sud, va dir: «El que vaig fer va ser per no morir. Em van obligar a fer-me pirata per sobreviure». El 1991, va caure el govern de Somàlia, situat al Corn d'Àfrica. Els seus nou milions d'habitants han estat a prop de morir de fam des d'aleshores –i moltes de les forces més dolentes del món occidental han vist això com una estupenda oportunitat per robar les provisions de menjar del país i abocar els nostres residus nuclears als seus mars.

Sí: residus nuclears. Quan va desaparèixer el govern, arribaven misteriosament bucs europeus a la costa de Somàlia, abocant enormes barrils a l'oceà. La població de la costa començava a emmalaltir. Al principi, van patir estranyes erupcions, nàusees, i van néixer nens mal formats. Aleshores, després del tsunami de 2005,

centenars d'aquests barrils abocats i amb fuites van acabar a la riba. La gent va començar a emmalaltir de la radiació, i més de 300 persones van morir. Ahmedou Ould-Abdallah, l'enviat de Nacions Unides a Somàlia, declara: «Algú està abocant material nuclear aquí. També hi ha plom, i materials pesats, com cadmi i mercuri— o sigui, de tot.» Es pot seguir el seu rastre fins als hospitals i les fàbriques europees, i es lliura a la màfia italiana perquè se'n desfaci de la manera menys costosa. Quan vaig preguntar a Ould-Abdallah què feien els governs italians per combatre-ho, va dir amb un sospir: «Res. Ni s'ha netejat, ni hi ha hagut compensació ni prevenció.»

Al mateix temps altres bucs europeus han estat saquejant els mars de Somàlia del seu recurs més gran: el marisc. Hem destruït les nostres pròpies existències de pesca per sobreexplotació—i ara volem les seves. Enormes palangrers roben cada any més de 300 milions de dòlars en tonyina, gambes, llagosta, etc. entrant il·legalment als mars no protegits de Somàlia. Els pescadors locals han perdut tot d'una la seva font de supervivència, i s'estan morint de gana. Mohammed Hussein, un pescador de la ciutat de Marka, a 100 quilòmetres de Mogadishu, va declarar a Reuters: «Si no es fa res, aviat no quedarà pesca a les aigües de la nostra costa.»

Aquest és el context en què han aparegut els homes que nosaltres

anomenem «pirates». Tothom està d'acord que eren pescadors somalis corrents que primer van intentar dissuadir amb llanxes veloces als que abocaven residus des dels palangrers o almenys cobrarlos un tribut. Es diuen a si mateixos els Guardacostes Voluntaris de Somàlia—i no és difícil entendre per què. En el transcurs d'una entrevista telefònica surrealista, un dels dirigents pirates, Sugule Ali, va dir que el seu propòsit era «parar la pesca il·legal i els abocaments a les nostres aigües... No ens considerem bandits dels mars. Els bandits són els que pesquen, aboquen residus i duen armes als nostres mars.» William Scott hauria entès aquestes paraules.

No, això no justifica la presa d'hostatges, i sí, alguns són evidentment gàngsters—especialment els que han retingut els subministraments del Programa Mundial d'Aliments. Però els «pirates» tenen un suport aclaparador de la població local per alguna cosa. El lloc web de notícies independent somali WardherNews va enquestar la població local sobre la seva opinió del tema—un 70 per cent «va considerar la pirateria com forma de defensa nacional de les aigües territorials del país». Durant la Guerra d'Independència d'Estats Units, George Washington i els pares fundadors van pagar pirates per protegir les aigües territorials del seu país perquè no tenien marina ni guardacostas propis. La majoria dels estadunidencs els donaven suport.

Això és tan diferent?

Esperàvem que els somalis famolencs ens mirassin passivament des de les seves platges o mars enmig dels nostres residus nuclears mentre robàvem el seu peix per a menjar-nos-el als restaurants de Londres, París i Roma? No vam actuar quan es cometien aquests crims—però quan alguns pescadors van respondre interrompent el passadís de trànsit del 20 per cent del subministrament de petroli mundial, vam començar a cridar sobre la «maldat». Si de debò volem ocupar-nos de la pirateria, n'hem d'eradicar la causa—els nostres crims— abans d'enviar els canoners per eradicar els criminals somalis.

La guerra contra la pirateria, també aquesta de 2009, la va resumir un altre pirata que va viure i va morir un quart segle abans de Crist. El van capturar i el van portar davant d'Alexandre Magne, que va voler saber «què volia dir amb guardar el mar». El pirata va somriure i va respondre: «El que vol dir vostè quan parla d'apoderar-se de tota la terra; però com que jo ho faig amb un vaixell insignificant, sóc un lladre, mentre a vostè, que ho fa amb una gran flota, li diuen emperador.» Una vegada més, les nostres grans flotes imperials navegaven avui però, qui és el lladre?

*Johann Hari
Global Research
Traduït al castellà
per a Rebelión per
Christine Lewis Carroll*

Balanç de les eleccions turques:

Continua la majoria islamista, però afeblida

A les eleccions municipals del 29 de març, el Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP, en les seves sigles en turc, el partit del primer ministre Tayyip Erdogan) va ser el partit més votat, amb el 38,8% del total, tot i que no va poder repetir les victòries anteriors (42,6% a les generals de 2004, i 46,6% el 2007). D'altra banda, el CHP (Partit Republicà del Poble, nacionalistes d'origen socialdemòcrata) amb el 23,1% i l'MHP (Partit del Moviment Nacionalista, d'extrema dreta) amb el 16%, no han arribat al seu objectiu de desplaçar el partit governant. D'un total de 81 províncies, l'AKP ha estat el primer o el segon més votat en 77, i a la resta ha quedat en tercer lloc. A les ciutats on es concentren les indústries, i també on les conseqüències de la crisi econòmica són més devastadores (Istanbul, Kocaeli, Bursa), la majoria va optar per l'AKP. A les ciutats kurdes, a part del DTP (Partit de la Societat Democràtica), l'AKP va ser l'únic partit que va obtenir una quantitat significativa de vots. En aquest sentit, malgrat el retrocés, l'AKP ha sabut defensar les seves trinxeres.

En els darrers 6 mesos un milió i mig de treballadors/es han perdut la feina. Desenes de milers d'empreses han tancat. No només no hi ha senyals de superació de la crisi, sinó que més aviat tot apunta que empitjorarà. Que l'AKP hagi conservat la majoria es deu principalment al fet que les alternatives (CHP i MHP) no van poder convèncer els i les votants que oferien una ruptura amb les polítiques neoliberals del govern. A

més, segons els resultats actuals, si la barrera del 10% es manté en les pròximes generals, molt probablement l'AKP en sortirà altra vegada amb la majoria absoluta.

El CHP, que porta més de 6 anys criticant el govern per corrupció, fonamentalisme, i per maquinar calúmnies i judicis contra els laics i nacionalistes, va intentar convertir-se en el punt de convergència de tota l'oposició contra el govern. Però només va poder incrementar els vots un 2,3% i va lluitar simplement per quedar com el primer partit d'oposició. El CHP en aquestes eleccions queda esborrat a les províncies kurdes i arraconat a les grans ciutats de l'oest. Sembla

d'estendre el seu suport popular a les capes obreres de les províncies més grans i determinants, tant en la vida política com en qualsevol elecció. D'altra banda, ni la burgesia ni la burocràcia militar i civil veuen l'MHP com un partit que pugui representar un consens entre les elits dirigents per poder liderar l'Estat. L'MHP intenta, de moment, substituir el CHP com el primer partit d'oposició.

Malgrat tot, l'extensió de les conseqüències de la crisi actual que està destruint sectors socials i provocant una acumulació de ràbia i desesperança, juntament amb la falta d'una alternativa d'esquerres que ofereixi un canvi radical en les

més un partit regional que nacional.

Per això, l'oposició que vol una ruptura radical de les polítiques del govern pot, en un futur pròxim, canviar el rumb cap a l'MHP, que s'està consolidant silenciosament. Però l'MHP encara no es presenta com una alternativa real i creïble al govern pel seu programa i discurs semifeixista. Encara no és capaç

polítiques neoliberals del govern, pot col·locar l'MHP en una posició que li obriria noves perspectives per lluitar pel govern. L'MHP havia recollit el 17,7% dels vots a les generals de 1999, i el 10,4% el 2004; i ara, amb el 16% dels sufragis, altra vegada es veu capaç de mobilitzar les seves bases petitburgeses i nacionalistes per amenaçar la supremacia del partit islamista.

Valorant-ho en funció dels objectius fixats per les eleccions, el partit amb més èxit ha estat el DTP, que va conservar tots els ajuntaments al Kurdistan derrotant l'AKP en diverses ciutats, com Van. L'AKP, que havia engegat tota la maquinària de l'Estat per guanyar a la capital del Kurdistan (Diyarbakir), no ho va aconseguir, sinó que va perdre vots al conjunt del sud-est del país. Tots els partits nacionalistes i el govern que van convertir les eleccions de 29M en un referèndum per desqualificar el DTP, en van sortir derrotats. L'AKP va obtenir menys de la meitat dels vots que el DTP al

Kurdistan, i el DTP, que va guanyar 58 ajuntaments a la zona, hi ha estat el guanyador indiscutible.

El més lamentable d'aquestes eleccions és que no hi ha hagut una alternativa obrera i popular que pogués exigir les necessitats i demandes dels i les treballadores davant la crisi econòmica i contra les polítiques de la burgesia. L'esquerra no va poder construir una plataforma que es pogués presentar com una força que s'oposa seriosament als islamistes i nacionalistes. A part d'alguns petits ajuntaments on les candidatures

unitàries van treure uns quants vots destacables, l'alternativa obrera i popular ha perdut als escrutinis.

No obstant això, l'esquerra va poder i pot fer-ho molt millor. Les mobilitzacions que s'estan estenent entre la classe obrera contra les polítiques del govern i la patronal formen la base des de la qual l'esquerra pot construir l'alternativa. El pròxim període serà clau en aquesta tasca per als i les socialistes revolucionàries.

*Oktay Benol
Front Obrer. Turquia*

Mort el company Jorge Esparza de Zanón (fàbrica sota control obrer d'Argentina)

Jorge: fins al socialisme sempre!

Neuquén, 27 d'abril 2009

El Sindicat de Ceramistes de NQN i les obreres/s de Zanón comuniquen que el dia de la data ha deixat d'existir el Company obrer de Zanón i integrant del nostre Sindicat, Jorge (BOQUITA) Esparza.

El nostre company patia una malaltia terminal. Després de mesos de lluitar per la seva vida, aquest matí ha mort.

Els obrers i obreres de Zanón i el Sindicat Ceramista de Neuquén, expressem el nostre profund dolor davant la pèrdua d'un company militant de la talla del company Boquita. Va formar part dels activistes que vam recuperar primer la nostra Comissió Interna, després el sindicat i després vam lluitar per la Gestión Obrera. Però el company no es va quedar aquí, i va ser fins als seus darrers dies un militant actiu del nostre Sindicat en cada conflicte, en cada lluita al carrer, al costat dels que ens necessiten i amb qui compartim dures lluites, com va ser a Arroyito al costat dels companys docents, com al Barrio Confluencia a la lluita de les famílies pels seus terrenys i cases, per dir-ne només algunes.

Boquita es va guanyar el lloc a l'avantguarda neuquina, i tenia el

ple reconeixement dels companys ceramistes de les 4 fàbriques. Membre de la Comissió Directiva del nostre Sindicat, va ocupar el càrrec de Tresorer però per sobre totes les coses era un company de lluita...

Acompanyem en el seu dolor la seva família i la gran quantitat de companys, companyes i amics i amigues que guanyar-se en els seus curts 31 anys.

Acomiadem un company militant. Convoquem els treballadors, treballadores, i joves a seguir l'exemple de militància del nostre

company Boquita, que va lliurar el seu temps deixant de banda moltes vegades les seves qüestions individuals i personals i compartir el camí de lluitar per un món sense explotadors ni explotats.

Des de l'Assemblea de Zanón i des del Sindicat Ceramista diem :

Company Boquita. Present.

*ZANON BAJO GESTIÓN
OBRERA - SINDICATO
CERAMISTA DE NEUQUEN.*

Jorge en Terrassa durante la gira de los compañeros de Zanón en 2005

Als i les obreres de Zanon, als i les companyes del sindicat, als i les familiars i amics/gues d'en Jorge:

Hem rebut amb molta pena la notícia de la defunció d'en Jorge. Encara que sabíem que patia una malaltia greu, sempre es té la il·lusió que aquesta notícia no arribarà.

En Jorge va ser pels companys i companyes de Lluita Internacionalista un contacte directe de privilegi en aquesta lluita excepcional dels obrers/es de Zanon. Amb nosaltres va passar gairebé dos mesos en la seva gira per Europa, en un anar i venir continu amb xerrades petites i no tan petites aquí i allà, en un exercici permanent d'internacionalisme de classe, aquest que és tan urgent i necessari. En aquests dos mesos vam escoltar en Jorge amb el seu parlar senzill, directe i amable relatar el camí cap a l'ocupació de Zanon i com es va posar a produir sota control obrer. En aquests dos mesos ens va transmetre la tremenda força de la classe obrera quan es posa dempeus i decideix ser protagonista de la seva història.

Del seus mots vam aprendre - perquè ell mateix ho explicava en la seva pell- el gran salt en la consciència que en un breu espai de temps es produeix quan els obrers prenen i fan seva -i del poble- una fàbrica. En les seves xerrades i

debats encarava obertament les respostes compromeses, mirant les dificultats de cara, perquè no hi ha espai per edulcorar les coses o ocultar problemes quan parlem entre obrers o entre revolucionaris, quan l'important no és quedar bé sinó engegar un projecte obrer. I escoltant-lo s'entenia que no podran parar la classe obrera quan s'aixequi i es tregui del damunt tanta opressió i explotació.

Després d'aquests dos mesos amb en Jorge vam seguir-hi mantenint una relació estreta que ens va permetre seguir vivint com en carn pròpia les múltiples vicissituds de la lluita exemplar que esteu tirant endavant. No tenim gaire més cosa per afegir, tret d'agrair a persones com en Jorge la força que ens ha donat, la il·lusió i el convenciment que és possible que el món canviï de bases. A ell i a tots/es els obrers de Zanon, moltes gràcies des de Lluita Internacionalista. En aquest primer de maig en Jorge i Zanon ocuparan un espai entre nosaltres. Finalment volem fer-vos arribar un

Jorge Esparza, en un debate en el centro cívico Avel·lí Estroñez.

sentit condol a la família i als amics d'en Jorge.

Jorge: fins al socialisme sempre!

Lluita Internacionalista.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI